

LBRIS

We know
books

*Pentru mama, Songa, care m-a convins
că pot face orice mi-am propus în viață*

Editor: Anca Eftime Penescu

Amari and the Great Game

Copyright © 2022 by Brandon Alston

Illustrations copyright © 2022 by Godwin Akpan

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii EPICA © 2024.

Toate drepturile rezervate.

La prețul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001,
BCR Sucursala Unirea, București

ISBN carte: 978-606-9713-68-6
București, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Alston, B.B.

Amari și marele joc / B.B. Alston ; trad. din lb. engleză
și note de Dan Doboș. - București : Epica, 2024

ISBN 978-606-9713-68-6

I. Doboș, Dan (trad. ; note)

821.111

B. B. ALSTON

AMARI

ȘI

MARELE JOC

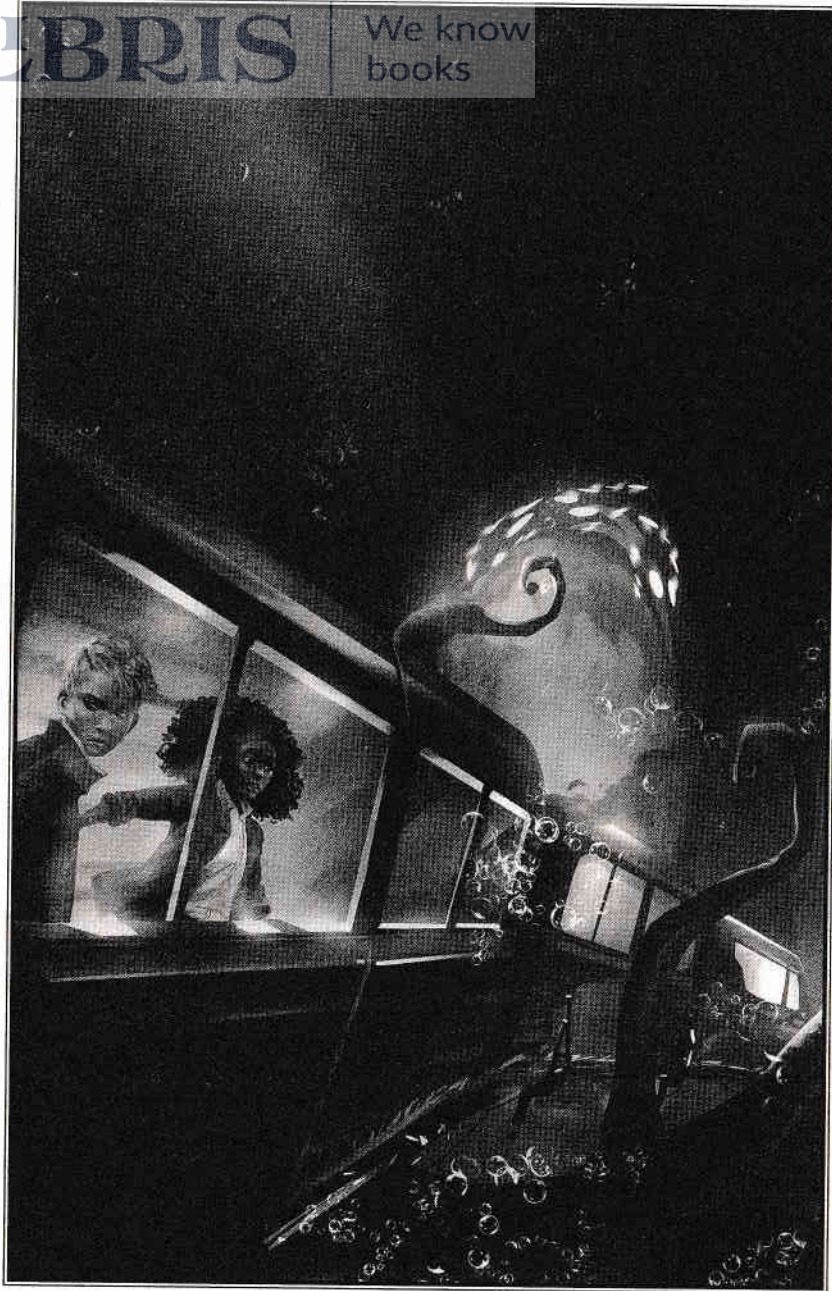

Ilustrații de

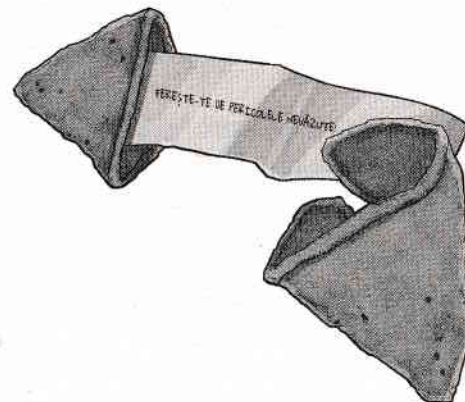
GODWIN AKPAN

Traducere din limba engleză și note de DAN DOBOȘ

EPICA

1

ALERG ÎN LUNGUL TROTUARULUI, ZBURÂND PE lângă buticuri, magazine de lux și o extravagantă galerie de artă. La câteva intersecții în fața mea se află campusul imens al Academiei Pregătitoare Whitman. Fațada de sticlă a clădirii principale strălucește în lumina dimineții, iar în fața ei se vede un șir de mașini care trec pe lângă fântâna arteziană, lăsând copii care — spre deosebire de mine — vor ajunge probabil în sala de clasă înainte să sune de opt și un sfert.

Cu întârziere sau la timp, școala este ținta spre care ar fi trebuit să mă îndrept. Eu însă mă opresc în fața unei barăci dărăpănate, care arată de parcă ar fi fost înghesuită cumva între două clădiri mai mari și mult mai frumoase. Pe firma ei ștersă scrie „Minimarket Marco’s”.

După câteva secunde în care îmi trag răsuflarea, îmi scot telefonul ca să mai ascult o dată mesageria vocală.

Voicemail de la Elsie

„Vino numaidecât la Marco's înainte de școală!”

Dacă m-am convins de ceva despre Elsie Rodriguez pe parcursul primului nostru an de școală este că fata asta poate exagera. Când eu spun că am o urgență, e bine să crezi că s-a întâmplat ceva cu adevărat important. Cu Elsie e însă altă poveste — când folosește cuvântul „urgență”, poate însemna și că a întârziat tipul de la curierat care trebuia să-i aducă părțile de robot necesare pentru cel mai recent proiect al ei.

În orice caz, a fi „cele mai bune prietene” înseamnă să fim una alături de cealaltă în orice împrejurare, chiar și dacă asta va duce la împrejurarea nefericită în care voi lua prima mea absență nemotivată. Pe care, fiindcă veni vorba, ar fi fost normal să o capăt vineri, când trebuia să recuperăm ziua aceea pierdută din cauza nămeților din ianuarie.

Intru în magazin. Interiorul arată chiar mai rău decât fațada cu aer dubios. E prost luminat, doar atât cât să se poată observa porțiunile de vopsea cojită de pe pereți. Acesta ar trebui să fie un magazin alimentar, care să vândă băuturi și gustări, dar, de fiecare dată când am luat ceva de aici, am constatat că era deja expirat. Cât despre frigiderul cu sucuri, nu cred că a funcționat vreodată. Și v-am zis că interiorul miroase mereu vag a ouă stricate? Adică... *mereu*.

Strâmb din nas și trec pe lângă rafturile cu bomboane. În fața mea, un tip ponosit nu pare deloc impresionat de selecția de chipsuri. *Nici mie nu-mi place, domnule*. Mă strecur pe lângă el și

mă îndrept spre casă. În spatele tejghelei stă un tip mare și chel, evident culturist, care poartă un tricou pe care scrie *Mușchi ai, bătaie dai*. Ochii i se îngustează când mă apropii de el.

Mijesc și eu. Deodată, pe cap și pe gât îi apar șuvițe de blană de un roșu aprins, în timp ce din mandibulă îi răsar doi colți încovoiți.

Clipesc, iar el își reia înfățișarea umană. Asta se datorează faptului că picăturile mele de Adevedere sunt destul de ieftine și nu funcționează decât câteva secunde înainte ca descântecul de deghizare să se instaleze la loc. Asta face parte cu siguranță din colecția *Vivi Laboom* de camuflaj citadine¹.

Îmi dreg glasul și întreb politicos:

— Pot să merg până la baie?

El își încrucișează brațele groase peste piept și mă măsoară cu atenție înainte să mormăie:

— Și de ce te-aș lăsa?

Rânjesc și-mi dau ochii peste cap.

— Haide, Micuțule! Am întârziat deja la școală.

Pe fața lui înflorește încet un zâmbet, după care izbucnește în râs.

— Fără „bună”... fără „ce mai faci”... doar „dă-mi cheia”.

— Te rog frumos, îi spun.

— Bine, bine. Fac orice pentru un frate om.

— Ba da, îl aprob eu. Doar că... noi presupunem că toți ceilalți sunt și ei la fel, așa că n-are sens să pomenim asta.

Își lasă umerii să cadă într-o manieră dramatică.

— Sunt atât de multe lucruri de ținut minte ca să te integrezi în lumea oamenilor...

¹ Orășenesc, urban.

Îl bat ușor cu palma pe braț.

— O să te obișnuiești.

Micuțul mă aprobă din cap și bagă mâna sub casa de marcat. Îi întind palma, iar el îmi dă cheia de la baie.

— Păi, scuzați-mă, zice tipul aflat în spatele raftului cu chipsuri. V-am întrebat despre baie cu câteva minute în urmă și mi-ați spus că nu funcționează.

— Nu funcționează pentru tine, se încruntă Micuțul. E numai bună pentru ea. Vreo întrebare?

Tipul pare gata să protesteze, dar se răzgândește auzind mârâitul animalic pe care îl scoate Micuțul.

— Ai grijă, îmi spune el șoptit. Țasta pare să fie Străjer.

Îmi mușc buza. Străjerii sunt tipi convinși că lumea e mai mult decât se vede cu ochiul liber. După părerea lor, există o imensă conspirație globală care dorește să ascundă faptul că toate creaturile din mituri și legende sunt adevărate și trăiesc în mod secret printre noi. Tipii ăștia au website-uri, camere de chat și adepți pretutindeni. Încearcă să găsească dovezi care să demonstreze lumii că au dreptate. Probabil că tocmai de aceea domnul Străjer pierde vremea într-o băcănie care e limpede că nu e tocmai ceea ce pare.

Cei mai mulți oameni cred că Străjerii sunt adepți ai teoriei conspirației și nu le dau nicio atenție. Eu însă îi cam iau în serios, nu numai fiindcă au dreptate, ci și pentru că fac parte dintr-o organizație, Ministerul Afacerilor Supranaturale, al cărei scop este să se asigure că ei nu vor găsi niciodată dovezile pe care le caută cu atâta disperare.

Când mă uit peste umăr, văd că Străjerul mă fixează cu privirea. Bâjbâie prin buzunare în căutarea telefonului, după care are tupeul să înceapă să ne înregistreze.

— Pot să-i distragi puțin atenția? îi șoptesc eu Micuțului. El rânjește și iese de după teighea.

— Asta pot să fac, mă asigură, după care își depărtează brusc brațele și strigă: Felicitări, domnule! Sunteți marele câștigător!

Bărbatul se încruntă în timp ce Micuțul își pune brațul gros pe umerii lui și îl conduce către casa de marcat.

— D-dar nu m-am înscris în niciun concurs...

Bietul om își întoarce disperat capul încercând să mă găsească, dar eu m-am ascuns deja la baza rafturilor cu dulciuri, de unde mă îndrept spre baia aflată în spatele magazinului.

Ignor pancarta imensă de pe ușă, pe care scrie *Defect*, și bag cheia în broască. Pe urmă, mai arunc o privire în spate ca să mă asigur că nu mă vede nimeni.

Străjerul privește nedumerit la Micuțul.

— Spuneți că tocmai am câștigat... o găleată pentru mop?

— O găleată de calitate, răspunde vânzătorul. Folosită de multe ori și fără nicio gaură.

Zâmbesc și răsucesc mânerul ușii.

Adevăratul Marco's, cel din spatele acestei uși, nu e doar un altfel de magazin, ci constituie practic o altă lume. „Deserturi fine Marco's” permite accesul doar clientelei supranaturale a orașului — ceea ce înseamnă că înăuntru nu e nevoie de deghizări sau descântece — și are cele mai bune dulciuri magice din Atlanta. Milkshake-uri *Midas*¹, care îți fac dinții să strălucească auriu, Cornete *Praf de Stele*, care îți fac pielea să lumineze discret, și chiar *Cea Mai Proastă Cafea din Lume*, care are un gust

¹ Personaj din mitologia greacă, condamnat să transforme în aur tot ceea ce atinge.

atât de îngrozitor încât te trezește instantaneu. În momentul în care intru, nările mi se umplu de mirosuri dulci, ceea ce mă bine-dispune imediat.

Mă strecor printre două harpii, atentă să mă aplec pe sub aripile lor. Un Yeti înalt, care poartă o bonetă de bucătar, latră un salut de după teighea, iar eu îi răspund făcându-i din mână.

— Bună, Marco!

Din neatenție, aproape că mă împiedic de un bong care strâmbă din nasul său coroiat și bombănește ceva despre „oameni nepoliticoși”, în timp ce se îndepărtează.

O văd pe Elsie la o masă împreună cu o altă colegă de la Minister, Julia Farsight, ale cărei pleoape groase o fac mereu să pară somnoroasă. Mă grăbesc spre ele.

— Bine, le zic, strecurându-mă pe scaunul din fața lor. Ce este atât de important încât trebuie să ne întâlnim aici înainte de școală?

— Nu cred că am folosit cuvântul *important*, se încruntă Elsie.

— Ai spus *numaidecât*.

— Nu, mi-a răspuns ea. Am spus „Vino numai, decât la Marco's!” rânjește ea ștregărește. Adică numai vino, doar la Marco's ca să vezi ce-am pentru tine.

Julia chicotește.

— *Els...* Asta o să mă coste certificatul de prezență perfectă. Și știi cât de mult îi pasă mamei de chestiile astea. Vreau să spun că a ales deja un loc pe perete unde să-l afișeze.

— Nu-ți bate capul, îmi zice ea. Ursu o s-aducă transportorul de rezervă al tatălui său, așa că vom putea ajunge instantaneu la școală. Dacă ne urcăm la timp în autobuz, ca să plecăm la Acvariul din Georgia, dl. Ames ne va considera prezenți.

— Dar ne e permis să ne teleportăm la școală? întreb eu. Fiindcă eu am luat autobuzul tot anul.

— *Permis...* se poate să fie un cuvânt cam categoric, spune Elsie.

— Din ce știu eu, nu e nepermis... adaugă și Julia cu vocea ei melodioasă.

— Eu una abia aștept să încep tabăra de vară mâine, zic clipind des, așa că hai să facem cumva să nu ne dea afară până atunci.

Elsie se mulțumește să-mi zâmbescă și începe să tasteze pe telefonul mobil.

— Și oare chiar ar da afară pe cineva despre care se scriu titluri ca astea?

Îmi întoarce telefonul și-mi arată rezultatele căutării numelui meu pe altnet — zona protejată a internetului, rezervată pentru lumea supranaturală.

— Sunt articole foarte faine.

— Până și *Pitici și grădini mai bune* a scris despre tine, îmi spune Julia. Noi avem o colonie de pitici pe proprietate și ne este foarte greu să-i facem să vorbească și despre altceva în afară de flori, așa că asta e o realizare. Practic, ești o celebritate!

— Da, întărește Elsie. Privește în jur.

Nu trebuie să o fac, fiindcă știu că are dreptate. Supranaturalii din cofetărie se zgâiesc și arată cu degetul la mine încă de când m-am așezat la masă. Am observat chiar cum câțiva îmi fac poze, despre care sunt sigură că vor sfârși pe Eurghpmthilthmsphlthm — Eurg pe scurt, cea mai importantă rețea socială a lumii supranaturale.

Iau totuși telefonul lui Elsie și apăs pe primul link.

AMARI PETERS: UN MAGICIAN BUN?

Controversata adolescență se întoarce la Minister
în această vară.

Magicienii sunt cunoscuți pentru două lucruri:

niveluri excepționale ale abilităților magice

și o lungă istorie în postura de mari răufăcători.

În pofida acestor lucruri, o fată de treisprezece ani pare hotărâtă să demonstreze că magicienii nu sunt neapărat răi. A salvat deja lumea într-o împrejurare și și-a câștigat fani pe toată planeta. Dar nici măcar acest lucru nu i-a oprit pe critici să se întrebe care îi sunt adevăratele motive. Ce altceva ar mai putea realiza fata-minune ca forță a binelui?

Singurul lucru sigur este că întreaga lume supranaturală e cu ochii pe ea.

Mă încrunt la vederea cuvântului „răufăcători”. Frații Nopții — Vladimir și Moreau — sunt încă primele două persoane la care se gândește lumea supranaturală atunci când vine vorba de magicieni. Și pe bună dreptate. Nu numai că ei au început Războiul Antic, dar Moreau a supraviețuit și a comis crime oribile timp de șapte sute de ani, până vara trecută, când a fost trădat de protejatul său, Dylan Van Helsing. Un băiat pe care l-am crezut prieten. Dylan a reușit să fure o carte de vrăji puternice ca să i-o dea lui Moreau, dar a hotărât să se întoarcă împotriva mentorului său și să o păstreze pentru el. Mi-a propus să devin noul său partener, dar l-am refuzat. Ne-am înfruntat puterile magice și-am câștigat. Cu greu. Cu toate că

afacerea asta a fost considerată secretă, ea a ieșit totuși la iveală și toată media supranaturală a început să pună întrebări. Într-un final, Ministerul a fost silit să dea publicității filmarea luptei noastre și întreaga lume supranaturală a putut vedea un magician care alege să nu devină răufăcător. Clipul a devenit imediat viral pe altnet. Există chiar și meme-uri care mă prezintă în armură, cu brațul ridicat, invocând fulgerul.

Îi dau telefonul înapoi lui Elsie.

— Un video viral nu te face celebru.

— Te-ai mai uitat în ultima vreme la numărul tău de urmăritori? mă întreabă Elsie, ridicând o sprânceană.

Îmi scot telefonul, merg pe Instagram și îi arăt cei douăzeci și trei de urmăritori — doi dintre ei fiind chiar la masa aceea.

— Nu e chiar impresionant.

Elsie își dă ochii peste cap și-și pune și ea telefonul pe masă.

— Știi la ce mă refer, zice ea, după care îmi arată profilul de Eurg.

@Amari_Peters

1,73 milioane de urmăritori

— Nu știam că ai atât de mulți, spune Julia. Ești și certificată.

— Pagina *Interziceți Toți Magicienii* are de două ori mai mulți urmăritori, se aude o voce morocănoasă din spatele meu.

— Uf, Ursu!

Băiatul ăsta și-a căpătat porecla fiindcă este cel mai înalt elev din gimnaziu și un bătaș și mai mare. E de asemenea cel de-al patrulea membru, singurul din clasa a opta, din Clubul de

Supere — prescurtarea pentru Clubul Chestiilor SUPranaturalE. El se adresează copiilor din Minister care știu despre lumea supranaturală. Există într-o mulțime de gimnazii și de licee, iar uneori sunt menționate și în regulamentele interioare. Din fericire pentru noi, copiii care nu vin la Minister nu sunt deloc interesați să renunțe la timpul lor liber pentru a intra într-un club de supe... unde oricum nu se mănâncă nimic.

— Ursule... zice Julia amenințând cu degetul. Fii politico!

Băiatul se așază în scaunul de lângă mine, asigurându-se că se îndepărtează pe cât de mult posibil. În pofida faptului că lumea supranaturală a început în ultimul an să-i accepte pe magicieni, mai există încă și unii care mă vor urî mereu pentru că sunt aidoma Fraților Noștri. Indiferent ce-aș face.

— Suntem cu toții aici, mârâie Ursu. Ce rost are întrunirea asta tâmpită?

Elsie îl fulgeră cu privirea, după care se îndreaptă în scaun.

— Ei bine... am vrut doar să vă spun că mi-a plăcut foarte mult să fiu președinte al Clubului de Supe Whitman. Și m-am gândit să ne adunăm toți patru, pentru ultima oară, înainte de a merge în tabără. V-am adus fiecăruia câte un cadou.

— Îmi plac darurile! exclamă Julia, bătând din palme.

Până și Ursu se mai îmbunează puțin.

Eu însă cunosc privirea asta a lui Elsie... a pus la cale ceva.

— Ce-ai făcut?

Elsie îi face semn lui Marco, iar spre masa noastră se îndreaptă plutind patru farfurii.

— Am comandat plăcinte cu răvașe. *Adevărate.*

Privesc farfuriile cum se așază ușor pe masă, în fața fiecăruia dintre noi.

— Dar chestiile astea nu fac doar să-ți prezică viitorul, la cât costă, ți-l pot și distruge.

Elsie mă aprobă.

— Doar fiindcă sunt atât de greu de făcut. Trebuie să infuzezi aluatul cu frunze de ceai folosite deja pentru o prezicere care s-a adeverit, în bucătărie trebuie să existe bila de biliard cu numărul opt, stelele trebuie să fie aliniat într-un anumit fel, flăcările din cuptorul în care le coci trebuie să fi ocazionat cel puțin trei viziuni în ultimul an... și astea sunt doar cerințele pe care mi le pot aminti. Comanda mi-a consumat aproape toate câștigurile de la concursurile științifice, dar eu cred că voi meritați asta.

Julia zâmbește și-și deschide plăcinta, scoțând mica bucățică de hârtie și așezând-o pe masă. E goală. Pe urmă își închide ochii, murmurând pentru sine însăși, și-și bagă în gură o bucată de plăcintă. Deodată, pe hârtie apar niște litere roșii.

— Ce scrie? întrebă Elsie.

Julia ne arată hârtia.

Nu întotdeauna găina vecinului e mai grasă ca a ta.

— Am întrebat răvașul dacă ar trebui să-mi schimb departamentul vara asta, zice Julia. Cred că ar trebui să rămân la cel pentru Morți. Fiind medium, probabil că mă potrivesc mai bine acolo.

Mi-o amintesc pe Julia urcând pe scenă la ceremonia de bun-venit de vara trecută. A atins Globul de Cristal și atunci mi s-a părut că ultimul lucru pe care se aștepta să-l capete fusese capacitatea de a vorbi cu spiritele. Dar asta e Globul de Cristal! Nu știi niciodată care dintre talentele tale va fi ridicat la un